

падне прѣдъ святитѣ икони и да въздаде най-горѣщъ молитвъ.

— Боже мой! рече Варвара и тури челото си връхъ една дъска на единъ столъ. Боже мой, хвала наказаніето и строгитѣ испити на които си мя подчинилъ — но ако тѣ еще не сѣ доволны за да искупятъ грѣха ми ахъ! по добръ дигни ми живота отъ колкото да живѣя въ този мръсеенъ гробъ жива заровена.

Послѣ това ся тури да ся моли и да повтаря онѣзи молитвы които еще отъ майка си знаеше. Но покрай тѣзи, по край онѣзи и за покойната си майка, не забрави да каже и една за любезный на сърцето си.

Слѣдъ като ся свърши този святителеки обрядъ сяка една ся оттегли въ келіята си, тѣй сѣщо и Варвара ся върна въ своята но повече спокойна, отъ колкото когато излезе за да отиди въ църква.

О! сладостно е утѣшеніето на молитвата; приятенъ зephyръ на надеждата, и най жалостни сърца утѣшава, подновява и успокоява сяко душевно вълненіе!

Сирота Варвара, отчая ся че ще може да ся върне пакъ въ свѣта, и нищо отъ Бога вече не просеше освенъ силъ и крепость за да търпи и тегли въ мълченіе.

Петнадесять дни не са изминахъ и Варвара вече облечена въ калугерската дреха на новитѣ ученици както, носятъ преди да приематъ чинъ. А приблѣднелото ѣ лице подъ бѣлата паларія беше ѣ еще по красиво, като ангелско.

Между това Якинтъ почена да излази отъ кѣщи, и първата му работа беше за да пита и распитва за нея, и когато ся научи че отишла за Виенна, завчасъ опредѣли да отиде и той тамъ за да ѣ види да ли живѣе или е умрѣла, за да умре и той. Искахъ да го отвърна отъ туй му намѣреніе, но стараніята ми бѣхъ напусто. Баща му едно